

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 06.08.1964, sp. zn. 8 Co 358/64, ECLI:CZ:KSUL:1964:8.CO.358.1964.1

Číslo: 52/1964

Právní věta: Pokud je výživa zletilé osvojenky zajištěna z jejího vlastního majetku, nelze osvojiteli ukládat povinnost poskytovat výživné. Výživné u zletilé osvojenky lze přiznat jen ode dne zahájení řízení.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 06.08.1964

Spisová značka: 8 Co 358/64

Číslo rozhodnutí: 52

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Osvojení, Výživné, Výživné dítěte

Předpisy: 94/1963 Sb. § 96
§ 98

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 52/1964 sb. rozh.

Pokud je výživa zletilé osvojenky zajištěna z jejího vlastního majetku, nelze osvojiteli ukládat povinnost poskytovat výživné. Výživné u zletilé osvojenky lze přiznat jen ode dne zahájení řízení.

(Rozhodnutí krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. srpna 1964, [8 Co 358/64](#)).

Okresní soud v Jablonci nad Nisou uložil osvojiteli, aby osvojenec vydal vkladní knížku, na níž byl ku dni 3. 8. 1961 vklad ve výši 4 637 Kčs, a to s celým kladem složeným na knížce ku dni 9. 6. 1964. Zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala, aby žalovaný byl uznán povinným přispívat na její výživu počínaje od 1. ledna 1964 částkou 300 Kčs měsíčně.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

V době od 1. ledna 1964 do 31. března 1964 žila žalobkyně se svou matkou a žalovaným, který je jejím osvojitelem, ve společné domácnosti. V této době přispíval žalovaný na potřeby společné domácnosti tak, že byly kryty i nezbytné potřeby žalobkyně v rozsahu odpovídajícímu tehdy platnému

ustanovení § 72 věty první zák. č. 265/1949 Sb.

Pokud jde o dobu od 1. 4. do 18. 5. 1964 nelze žalobkyni soudním rozhodnutím proti odpůrci nárok na výživné přiznat, ježto nárok byl uplatněn dne 19. 5. 1964 a ustanovení § 98 odst. 1 zákona o rodině připouští (s výjimkou nároku nezletilých dětí) přiznání nároku jen ode dne zahájení soudního řízení. Pokud je proto požadováno výživné za dobu od 1. 4. 1964 (kdy zákon o rodině nabyl účinnosti) do dne, kdy bylo soudní řízení o uplatnění nároku zahájeno, nemůže se žaloba setkat s úspěchem.

Pokud pak jde o dobu od 19. května 1964, poukázal soud prvního stupně správně na skutečnost, že žalobkyně je vlastnící vkladní knížky s vkladem, který obnášel ke dni 4. 7. 1964 4919 Kčs, a že je s to po určitou dobu krýt své potřeby z těchto svých vlastních prostředků.

Z obsahu dohody matky žalobkyně a zákonného otce soudem schválené vyplývá, že částku uloženou na vkladní knížce složil tehdy otec žalobkyně na její výživu s podmínkou, že bude žalovaným osvojena. Nutně muselo být počítáno s tím, že z těchto prostředků bude žalobkyně krýt své potřeby v době trvání osvojeneckého poměru, poněvadž žalovaný byl tehdy v základní vojenské službě. Osvojení bylo pak také uskutečněno a vklad na vkladní knížce vinkulován ve prospěch opatrovníckého soudu.

Vkladní knížka byla žalobkyni žalovaným dne 25. 6. 1964 vydána a vinkulace vkladu byla zrušena. Vztah mezi účastníky se v poslední době zkalil. Žalovaný usiluje o zrušení osvojeneckého poměru, jeho manželství s matkou žalobkyně bylo rozvedeno.

Zachoval-li se žalobkyni poměrně vysoký peněžní vklad složený zákonným otce k zajištění její výživy, pak je podle názoru odvolacího soudu s přihlédnutím k okolnostem případu spravedlivé, aby tohoto vkladu k úhradě svých osobních potřeb použila v době zletilosti, kdy studiem vrcholí její příprava na životní povolání. Nelze přehlížet, že vklad se žalobkyni zachoval právě proto, že se o ní osvojitel spolu s její matkou po řadu let trvání osvojeneckého poměru po stránce hmotné i výchovně řádně staral.

Je proto správný právní závěr soudu prvního stupně, že žalobkyně je v době po 19. květnu 1964 schopna žít sama ze svého majetku, a že z toho důvodu nelze žalovanému uložit placení výživného (§ 63 odst. 1, § 85 odst. 1 zákona o rodině). Otázku, zda má být majetek dítěte použit k úhradě jeho osobních potřeb, a zda lze z tohoto důvodu osvojitele zprosti povinnosti poskytovat výživné osvojence, nutno totiž v každém konkrétním případě zodpovědět za použití § 96 odst. 2 zák. o rod. V daném případě je plně opodstatněn závěr, podle něhož by bylo v rozporu se zásadami morálky socialistické společnosti, kdyby žalovaný při existenci uvedeného majetku byl zavázán k plnění výživného.